

פרשת ויקרא תשפ"ג

גליון קט"ז

"שלישן ועלמון בשמחת התורה"
עלון השבוע נחרס לכבוד הרה"ג הרב רועי כהן שליט"א
לרגל מעמד סיום סדרי נשים ונזיקין, שנלמד בעיון רב.
יהי"ר לכהמשך לעלות בקנין התורה והיראה...
נחרס ע"י יודינו ומוקדיו מטובל נר ישראל.

חיזוק מיוחד לכבוד סוף זמן חורף - אשרינו מה טוב חלקינו

שאינו נהנה עד שילמוד מה שלבו חפץ ויגמור אותה...
הכסיל מרוב הסתכלותו על רוב הכמות, אינו מניח לעצמו
ליהנות מההכמה שלומד כעת, כי העיקר עדיין חסר לו, אבל
דרך החכם שלומד מה שביכולתו כעת ללמוד, ונהנה מן
החכמה הזאת, זו היא הדרך להצליח להיות עסוק בהיום, שתי
הלכות היום ושתי הלכות למחר, היום אני עושה את מה
שאפשר לעשות היום, ואני לא עסוק מה יהיו ההישגים שלי
בסוף הזמן, ובמחשבה כזו מפסיקים להיות טיפש, ומתוך
מחשבה כזו שהיום עושים את מה שאפשר לעשות היום,
בסוף מגיעים להכל, אפשר להגיע גם לידיעה של כל הש"ס.
מי שלומד שלושים דף בעיון בשנה, ועוד ששים דפים
בקיאות, במשך שלושים שנה יש לו תשע מאות דפים בעיון,
ואלף ושמונה מאות דפים בבקיאות, מי שיש לו אוצר כזה
והוא יודע את הדפים האלו, הוא תלמיד חכם גדול מאוד, לא
צריך כל כך הרבה שבילי זה, אתם היום בני שמונה עשרה,
בידי כל אחד ואחד מכם להגיע לגיל ארבעים ושמונה כשהוא
תלמיד חכם גדול, וזה בלימוד רגיל בלי תוספת מאמץ מיוחד,
והאמת היא שכלל שהידיעות מתרחבות מתקדמים הרבה
יותר בכל המובנים.
זה הכל אם נתרכז במה שאנחנו צריכים לעשות כעת,
אבל מי שעיניו בלדעת ש"ס, והוא בודק כל הזמן כמה המרחק
ממנו ליעד הזה, הרי אין סיכוי לדעת ש"ס הגדול כל כך בצורה
טובה, והוא יניח ויתאש מהכל.
זוהי הדרך שסלל רבי חנין כדי להתמודד עם הרגשת
החספק.

וכשאתם מקבל הרגשה כזו זה חוסם לו את הדרך מונע ממנו
מלהתקדם.
הטיפש כשיש לפניו תלולית של עפר, הרי אין אפשרות
שאדם יקבל החלטה להוריד את כל התלולית הזו לבד והוא
לא ישבר, הוא מתחיל ומוריד עפר יום אחד ועוד יום והוא לא
רואה שהתקדם משהו, עדיין התלולית גדולה, אין לו אפשרות
לא להישבר, כך המציאות כשהמבט הוא על הכל, אין לאדם
דרך להתמודד עם חוסר ההתקדמות היחסי שלו.
שמעתי מדורי הגר"ח ברמן שליט"א [בשם אביו זקני הגאון
רבי יהודה יצחק זצ"ל] בדברי התוס' ריש פ' אלו מציאות, דקאמר
הגמ' דקב בארבע אמות אפקורי מפקד להו, דאין כדאי לו
טורח האספיה של דבר מועט קב כשמפוזר בד' אמות, ובעי
רבי ירמ' חצי קב בשתי אמות מהו, והקשו בתוס' תימה הלא
חצי קב בשתי אמות היינו קב בארבע אמות, ות' דחצי קב
בשתי אמות כיון דלא נפיש טרחייהו מלקט, אבל קב בארבע
אמות שיש לו טורח ללקוט הכל אין מלקט כלום, ויעו"ש מה
שתי' עוד.

**וצ"ע: לכאורה בכל קב בארבע אמות ילקוט על כל פנים
חצי קב בשתי אמות, ומדוע מפקדי ומתיאש כבר מהכל?
מבואר בדבריהם יסוד גדול בטבע האדם, שאם לא יכול
לעשות הכל כבר עוזב לגמרי ואינו עושה כלום, אם ה' בא
אדם ומכסה חצי קב, וה' נשאר מגולה רק חצי קב בשתי
אמות, ה' מלקט את זה, ואחר כך כשה' מסיים ללקט את
החצי קב היו מגלים לפניו גם את החצי השני, ושוב הוא ה'
מלקט כי הרי זה רק חצי זה דבר שבכוונתו לעשות, אבל כיון
שהכל לפניו, ואת הכל אין כדאי ללקוט, כבר עוזב ולא מלקט
כלום, ועל זה באו דברי רבי חנין שני הלכות היום שני הלכות
למחר לעשות בכל פעם את מה שאפשר לו כעת לעשות,
ובצורה הזו מגיעים בסוף להכל.
דרך הטיפש שמסתכל כל הזמן על הכל, ועיני כסיל
בקצה ארץ (משלי י"ד), וברש"י שם כתב וז"ל:
**"ועיני כסיל בקצה ארץ, לומר אין החכמה מצויה לפני כי
רוחקה היא ממני, איך אוכל לשנות סדר נזיקין שהוא ל'
פרקים, מסכת כלים ל' פרקים, מסכת שבת כ"ד פרקים, אבל
לחכם הוא דבר קל, היום שונה שני פרקים ומחר שנים, ואומר
קך עשו אותן שהיו לפני מעולם."**
דברי רש"י כפי הנראה הם על פי דברי המדרש הנ"ל,
ומבואר בדבריו כמו שנתבאר שהחילוק בין הטיפש לחכם הוא
על מה מסתכלים, וסוף דבריו שהחכם אומר שני פרקים היום
וכו' כך עשו אותן שהיו לפני מעולם, הם דברי רבי יוחנן על
דברי הכסיל שאומר מי יכול ללמוד תורה שבלבו של חכם,
והוא לא מאחר למדה.
ובב' הגר"א למשלי שם כתב וז"ל:
**"אבל הכסיל עיניו לקצו ארץ בעת יתחיל ללמוד עיניו
ייחלו לסיים הש"ס או המסכת, וכו' אבל עיני הכסיל וכו'****

דברי חיזוק בדרך הלימוד - שנאמר על ידי מו"ר הגאון
האדיר ר' חיים פרץ ברמן שליט"א, מראשי ישיבת פוניבז'.
[באדיבות מכון 'דברי מלכים', ישי"כ להר"ג ר' אליהו שווב שליט"א על
הפנייתו לדברים]

**מוקדש עבור כל רבנות עמלי התורה שסיימו את זמן
חורף שנלמד ביגיעה והתמדה עצומה - כל אחד לפי כוחותיו,
והיצר מכניס בלבם כל מיני מחשבות, ועל כך תבוא התשובה
בעז"ה במאמר זה.**

כולנו רוצים להצליח ולגדול בתורה, במדרש פרשת
מצורע (ויק"ר י"ב, ב) על הכתוב במשלי "ראמות לאויל חכמות",
וז"ל המדרש:

**ר' חנין דציפורין פתר קרא בתלולית זו של עפר, מי
שטיפש מהו אומר מי יכול לקצות את זה, מי שפיקח מהו אומר,
הריני קוצץ שתי משפלות היום שתי משפלות למחר, עד
שאני קוצץ את כולה, כך מי שטיפש אומר מי יכול ללמוד את
התורה, נזיקין ל' פרקים, [ב"ק ב"מ ב"ב], כלים ל' פרקים, מי
שפיקח מהו אומר, הריני שונה שני הלכות היום שני הלכות
למחר, עד שאני שונה את כל התורה כולה.**

**אמר רבי יוחנן לכבר תלוי באוירו של בית, מי שטיפש
אומר מי יכול להוריד את זה, מי שפיקח אומר ולא אחר תלאו,
אלא מביא שני קנים ומספקן זה לזה ומורידו, כך מי שטיפש
אומר מי יכול ללמוד תורה שבלבו של חכם, מי שפיקח אומר
הוא לא מאחר למדה, אלא הריני לומד שתי הלכות היום
ושתיים למחר עד שאני לומד את כל התורה כולה.**

**אמר רבי לוי משל לטרסקל נקוב, ששכר בעליו פועלים
למלאותו, מי שטיפש מהו אומר, מה אני מועיל מכניס בזו
ומוציא בזו, מי שפיקח מהו אומר ולא שכר כל חבית וחבית
אני נוטל, כך מי שהוא טיפש מהו אומר מה אני מועיל ללמוד
תורה ומשכחה, מי שהוא פיקח מהו אומר, ולא שכר גיעה
הקדוש ברוך הוא נותן."**

**נאמרו כאן ג' משלים על ג' עניינים שטורדים את מנוחת
נפשם של העוסקים בתורה, ובפרט בצעירים, הספק! הבנה!
זכרון!** בחלק מהספק מרגישים אני לא מספיק ואני לא יודע,
כל כך הרבה ידיעות חסרים לי, ועל ההבנה גם מרגישים מי
יכול ללמוד תורה שבלבו של חכם, איך אפשר להגיע
לשלימות בהבנה, להבין כמו רבי עקיבא אייגר כמו גדולי
האחרונים, וזכרון מה אני מועיל ללמוד תורה ומשכחה, על ג'
נקודות אלו באו המשלים בדברי חז"ל.

ושלשתם אמרו את היסוד שהעיסוק בזה זה התמודדות
של אדם חכם והתמודדות של טיפש, הם לא נתנו עיצות, אלא
אמרו שיש חכם פיקח, ויש טיפש, והביאו את הכתוב 'ראמות
לאויל תבונות', יש מבט שהוא מבט אוילי, ויש מבט להגיע
כשמתבוננים במבט של טיפש אי אפשר להתמודד, אבל
כשמתסתכלים עם מבט של חכם יכולים להתמודד.

הדרך להתקדם לעשות מה שנוצר כעת ולא להסתכל על כל התורה
ועל כל חלק יש את צורת ההתמודדות שלו, הדבר
הראשון זה ההספק לדעת את כל התורה כולה, **למי מאיתנו
יש סיכוי לדעת את כל הש"ס כראוי בעיון?** כמה מספיקים
בזמן, בצורה כזו האם יש סיכוי לדעת את כל הש"ס?... ולהבין
כראוי, יש כאן משהו שיוכל להוציא חודשי מרן ר"ה הלוי, מי
יוכל לומר מה שבלבו של חכם, וגם החלק של הזכרון כמה
מאיתנו יכולים להבחין על מה שלמדו לפני שנה ויותר, כל
הדברים האלו יוצרים אצל האדם תחושה של לא מצליח,

א' גיט ווארט
מאגזינען חתומים
והמגידים שליט"א

"הנה אנכי שולח לכם את 'אליהו הנביא' לפני בא יום ה' "
כתב הגה"צ ר' צבי מאיר זילברברג שליט"א: ימים אלו
של חודש ניסן 'בניסן נגאלו ובניסן עתידים להיגאל' -
מחכים אני לבואו של 'אליהו הנביא' זכור לטוב, ובפרט
שהשנה יש את העת רצון של 'מוצאי שביעית - בן דוד
בא'.
היה מעשה באחד מהגדולים וצדיקים שהגיע אליו
אליהו הנביא בחלום, ואותו צדיק כיבדו [בחלום] לאכול
משהו אצלו, אמר לו 'אליהו הנביא': "איך אוכל להזכיר
שם שמים על דבר גשמי?" ומייד פרח, ומאותו היום כל
הזכרת ש"ש של אותו חסיד היתה נעשית באימה
וביראה. [א"ה] אני בעצמי ראיתי בבית מדרשו של הגה"צ ר' צבי מאיר
זילברברג שליט"א, את אחד מוקני העובדים' שברך על כוס מים, הוא
הוציא דף עם שם הוי"ה מכיסו, ובירך לאט לאט ובמתניות, בצורה שכל
פעם שאני נזכר במראה הזה, אני מקבל חיזוק בהוצאת שם שמים].
וזה הפשט ב'הגדה של פסח' - שאומרים בעת פתיחת
הדלת ל'אליהו הנביא' 'שפוך חמתך על הגוים אשר לא
ידעוך', ולא מובן מה הקשר "אשר לא ידעוך..."
ולפי המעשה הנ"ל יובן מה שאומרים ב'הגדה של
פסח' - 'שפוך חמתך על הגוים אשר לא ידעוך', וצ"ב
מה הקשר "אשר לא ידעוך"?
והתשובה, שיהודי אוכל מאכל גשמי, בצורה של 'בכל
דרך דעהו', אין זה מאכל גשמי - אלא מאכל קודש
קדשים לעבודת ה' יתברך...

הקדמת הידיעה שהפתרון מוכרח להמציא

רבי יוחנן מדבר על חלק ההבנה מי יכול ללמוד תורה שבלבו של חכם, הטיפש חושב לי אין שייכות ב- להיות רבי עקיבא אייגר או להיות רבי חיים, מה אני כבר יכול להגיע, בישות השכל בעמקות ולתורה הבונה כראוי, ועל זה הביא את המשל מוכר התלוי על הגג.

ולכאורה ה' לרבי יוחנן לומר שכשיש ככר גבוה לוקחים מקלות ומרכיבים על זה על המורידים, אולם רבי יוחנן לא אמר כך, אלא התחיל לפרק ולנתח את הדבר, שאם יש ככר גבוה למעלה, הרי מישוה הניח אותו שם, איך הניחו אותו גבוה כל כך, מדוע הלך רבי יוחנן בדרך הזו ולא פירש מיד את העיצה איך להוריד את הככר, כי כשאדם מסתכל על דבר וחושב שהוא לא יכול להגיע אליו, לא יועיל מה שיתנו לו עצות להגיע לזה, אצלו התקבעה מחשבה שהוא לא מסוגל לזה, וכל עיצה שתתן לו הוא מיד יחפש מדוע זה לא שייך אליו, קודם הוא צריך להבין בשכל שמוכרח להיות פתרון, כי הרי מישוה הניח את זה שם, ואחרי שאת זה הוא יקבל, כעת הפתרון כבר יהי' פשוט לקחת מקלות ולהרכיב אותם אחד על השני ולהוריד את הככר.

אותם, וכעת הם כבר מדברים כמו שוה בשוה, ממש יודעים היטב ומדברים טוב, וצריכים לדעת שהדרך היא ללמוד וללמוד, שתי הלכות היום ושתי הלכות למחר כך גדלים.

אוקמי גירסא סיעתא מן שמיא היא

הבעל' השלישית היא הזכרון, כל אחד יודע ומרגיש כמה שאינו זוכר כמו שצריך את מה שלמד לפני שנה ויותר, והדבר הזה מאוד מכביד על ההרגשה, עד שראה שכבר אין איך להצליח, ועל זה בא רבי לוי ואומר שזה לא נושא שמוטל עלינו לעסוק בו, תפקידנו ללמוד כמו שאנחנו צריכים ללמוד ולחזור כפי הראוי לחזור, אם מתעסקים כל הזמן בזה שאיני יודע ואיני זוכר ומה שאור לי מהלמוד, זה נידון לאבדון, מזה לא יבוא פתרון לבעל', עלינו לעשות מה שמוטל עלינו ובעל הבית כבר ישלם לנו המגיע לנו.

הגמרא במגילה (י) אומרת ש"לאוקמי גירסא סיעתא מן שמיא היא", אין בזה אפילו את הכלל של יגיעת ומצאת, הדבר הזה צריך תפלה לזכות לסיעתא דשמיא בזה, אבל טיפיש שיהי' עסוק בלבדוק מה אני זוכר, כמה התקדמתי בחלק הזה, ולא בשביל להסיק מסקנות כמה ראוי לחזור, האם אני חוזר מספיק, אלא רק בלבדוק אם בכוח להתקדם כמו שהי' מצפה, זה נידון לכישלון, חכם צריך להבין שזה לא העסק שלי, אני צריך ללמוד כפי כחי ולא שכר יגיעה הקדוש ברוך הוא נותן, אני אעסוק בהספק ובהבנה ואחזור כראוי, ואת השאר הקב"ה כבר ידאג, זוהי הדרך שלמדו אותנו חז"ל איך להצליח.

הדרך להכנה גם היא כלהרבות הלימוד

ורבי יוחנן לא סיים את דבריו בזה, אם רבי יוחנן רק היה מלמד אותנו שמוכרח להיות דרך להוריד ומפרש את העיצה של להרכיב קנים, עדיין היה נשאר לנו להבין לכוונת מה הם הקנים שמחברים זה לזה כדי להגיע להבנה, היינו יכולים לחשוב שכשיש שאלה לא לעזוב אותה עד שנגיע לפתרון לתירוץ ראוי.

אבל רבי יוחנן פירש לנו את דבריו, שגם לזה הדרך היא הינינו לומד שתי הלכות היום ושתיים למחר עד שאני לומד את כל התורה כולה, מלהחיל ולהמציא בכוחות עצמו ישוב על שאלה לא נעשים חכמים, לא כך יודעים ללמוד, רעיונות שאדם מנסה להמציא בכוחות שלו לא יקדמו אותו יותר מהמקום שבו הוא אוחז, כדי לדעת ללמוד, להיות למדן, להגיע לחכמה שבלבו של חכם, הדרך היא רק ללמוד, וללמוד הרבה, את התורה בצורה ובדרך שחכמי ישראל מעתיקי השמועה העתיקו ומסרו לנו, ובצורה הזו עוברת תקופה שנה שנתיים ופתאום רואים שהלומד הזה מתחיל לדבר לענין, דברים ישרים, ולא מביינים איך זה הגיע אליו, מהנסנס זה יכול לקרות בהרבה זמנים, אבל בדרך כלל אני רואה את זה באמצע שיעור ג', פתאום רואים הפתעות אצל בחורים, הם נהיו גדולים כאלו, רק אתמול

וקרשתי מכל הזמנים בענייני שבת מרבא קדישא'

כמה סעודות שבת אכלנו בימי חיינו? ולמה?

בליל שבת-קודש, בין הדגים לזמירות, הקראתי לפני משפחתי היקרה את השורות הבאות: ר' יענקל פוגש ברחוב את ידידו הטוב ר' בערל - שניהם כבר לא צעירים. 'בערל ידידי הטוב!' - פונה אליו יענקל בשאלה: 'בן כמה אתה?' בערל: 73. תראה איך זה עובר מהר. יענקל: 'כמה שבתות כבר עברו עליך בחיים?' בערל: 'אוי, מה זה משנה?' יענקל: 'קצת סבלנות...' בערל: (עורך חשבון מהיר): '3,600 בערך.' יענקל: 'זכמה סעודות שבת אכלת?'

בערל: 'ריבוננו של עולם! מה כל כך חשוב לך לדעת כמה אכלתי?... ומה עוד אתה מתכוון לשאול, כמה קניידאלאך? אה?! מכיוון שאנחנו באותו גיל, וכפי הנראה גם באותו משקל, אז מסתמא אכלתי כמו שאתה אכלת. ובכל זאת אשיב לשאלתך: מעל 10,000 סעודות בלי עץ הרע!'

יענקל: 'זכמה מנות?' בערל: 'רבבות!'

יענקל: 'אז בוא נסכם את העניין. במשך עשרות שנים אכלנו בשבת, אני וגם אתה, טונות של מאכלים טעימים וערבים. האם חשבנו למה? מדוע? עבור מה? בערל: 'האמת? כבר עברו מעל 70 שנה מחיי ואף פעם לא חשבתי על זה בצורה מסודרת - כפי שאתה מציג את זה... שבת זו כמובן מצווה מדאורייתא, אבל למה ומדוע?'

יענקל: 'הכי מגוחך שגם אני וגם אתה אומרים את התשובה המפורשת בתוך הקידוש, גם של הלילה וגם של היום: 'ושבת קדשו באהבה וברצון הנחילנו זכרון למעשה בראשית...' "ביני ובין בני ישראל אות היא לעולם כי ששת ימים עשה השם את השמים ואת הארץ וביום השביעי שבת וינפש..."

היינו אומרים לירות את התשובה באופן אוטומטי: למה אני מתענג על טשולנט? זכר למעשה בראשית - מה השאלה בכלל! אבל משום-מה לוקח לנו זמן לקשר בין הדברים... בערל מחייך חיוך מריח, והפעם תורו להכות: "יענקל! למה אתה עומד בקידוש? לבנה? יענקל: 'נו, באמת, מי הולך לסחוב ספסלים לרחובות של עיר עבור הפילה של דקות ספורות!'

בערל: 'אהה. ואני עוד חשבתי שהסיבה היא בגלל מה שאתה ואני אומרים בעצמינו בקידוש-לבנה: "תנא דבי רבי ישמעאל, אלמלי לא זכו ישראל להקביל פני אביהם שבשמים פעם אחת בחודש דיים. אמר אביי הלכך צריך למימרא מעומד..." והפעם חייך ר' יענקל את חיוכו המריח...'

'דגע, ומה איתי? נכון. אני לא בן 73, ולפי חישוב מהיר מאחורי 1,400 קידושים בלבד. אך בכמה שבתות שמתי לב, הבחנתי, ונתתי אל ליבי מדוע אני שומר שבת? ומדוע אני מתענג על השבת? וכהנה רבות על זה הדרך. מצוות ומעשים טובים שנעשים ללא מחשבה. אבל לא אתי-אש - אתחיל מעכשיו! עכ"ל...'

הדברים נוקבים ומדברים בעד עצמם, בזמירות 'עלי באר' מובא בשם ה'משגיח' הגה"צ ר' דב יפה זצוק"ל, שאמר שאנשים מוכנים ללכת למרחקים בכדי לשמוע שיחת חיוזק בעניין שבת קודש, והאמת, שהאוצר נמצא אצלם 'בפיך ובלבבך'. במילות הקידוש והתפילה, או במילות ה'זמירות שבת' - שנתחברו על ידי ראשונים כמלאכים בעלי התוס' - שנתחברו ב'רוח הקודש'.

"שומרו וזכרו המה מעידים - כי לששה כל בראים ועומדים..." (מתוך הומר הק' מנוחה ושמחה). (מתוך 'מוסף שבת קודש, יתד נאמן')

לעברו בנר לנבנם
התקוות בעבודת הלב - זו תפילה
ברכת האילנות - ברכה על תחיית המתים...

הדבר הפלאי ביותר בבריאה הוא 'תחיית המתים' אך גאון ישראל, בעל 'תפארת ישראל' זצוק"ל (ב'דרוש אור החיים') מציג לכל אחד מאתנו "לראות תחיית המתים עין בעין":

"ואם אתה אחי האהוב, תרצה לראות תחיית המתים עין בעין, התבונן התולעה (תולעת) הנקרא 'רויפע', [א"ה: יש את התהליך הזה גם בתולעי משי', וכמעט בעל המעופפים כמו זבובים ופפירים וכדו'] שתחיה איהו שבועות, תזחיל ותתנווע ותאכל, עד שאחר-כך תאחזנה השבץ. ותארוג סביב עצמה בית צמר, ותתקשה תוכו, ויהיה ביתה-קברה, ושם מוצאת כמת או 'א' ו' שבועות - עד שאני פתחתי בעצמי בית ביצה כזאת תוך זמן זה, ומצאתי שם דבר מושחת, דומה כמעופש".

והוא מוסיף ומתאר כיצד ברגע הנכון מנקר הגולם את הקליפה ויוצאת לעולם בריה חדשה, יפהפייה, ששה ושמחה אשר עפה בכנפיה למעלה הנה והנה. זה בדיוק התהליך שעובר על האדם. קברו - אחרי מאה ועשרים - הוא ביתו, אך ברגע הנכון יפתח הקבר "ועם כנפי להב תעוף אז לשמים ממעל..."

"האי מאן דנפיק ביומי ניסן, וחזי אילני דקא מלבלבי, אומר ברוך שלא חיסר בעולמו כלום וברא בו בריות טובות ואילנות טובות להתנאות בהן בני אדם" (ברכות מג).

שואל רבינו ה'תפארת ישראל': (א) מדוע מזכירים בברכה על האילנות גם את ה"בריות טובות"? (ב) בברכה על האילנות מדגישים שהן נבראו "להתנאות בהן בני אדם", והלוא במעט הפריחה שרואים אין עדיין הנאה?

אלא, שעולם הטבע, והברואים שחיים בו "עומדים יחד בקישור אמיץ מאוד - מקרה האחד הוא מקרה השני". החורף משתלט לא רק על הטבע, כי אם גם על הבריות שהינם תלפיות החורף "רפויי ידים ומושקעים בתרדמה וקיפאון ונמיכות רוח". ואז מגיע האביב...

"כאשר יבקע הקרן הראשון מהאביב על פני העולם, אז שוב ישוב הכל להעלות נר החיים. הכל בהטבע יקיי לחיי ילדות חדשים..."

הגמרא בפסחים (ק"ב): מזהירה מאוד מכוחו של שור שחור ביומי דניסן, וזה מטעם הנ"ל שבאביב כל הבריאה מתחדשת והברואים "נאותים לחיים" - יותר מלמות. לרפואה ולבריאות - יותר מלחולשה ולחולאת, לשמחה ולעונג - יותר מליגון.

כאשר מבחין היהודי בהסתערות הברוכה של האביב, הוא מתחזק בידיעה שאצלנו הסוף הוא בסך הכל סימן להתחלה חדשה: "האדם עץ השדה. גם זה האילן (האדם) יאבד פעם אחת רטיבות שלו בחורף שלו - דהיינו בזקנותו - אבל בסוף החורף הוא יקיי לאביב יותר יפה, וישוב לחיי נערוט שוב לבלב בחיים אחרים"

וזה מה שמסתתר בלשון של ברכת האילנות: "שלא חיסר בעולמו כלום" - החיסרון, התאפסות החומר, החורף, אינם אלא הכנה למה שיבוא אחריהם. והא ראי: הרי באמצעות אותו התהליך המתואר לעיל השי"ת "ברא בו בריות טובות ואילנות טובות". ומסרת הכל: "לחיים המתואר בהן בני אדם" - שמכך ילמד האדם "שהמיתה הנודמת שלו, ישאנו לרעים אחרים, וענן הרעם של המות תשאנו, כאלהיו לשמים" - לאור לפני השם באור החיים..."

(מוסף ש"ב, בשם הרה"ר ר' יעקב יעקבובן שליט"א)

<p>חלק נטרם לע"ג: משה בן הגוס תורת. וזוהי רחל זינת בת טובר תורת.</p>	<p>חבורת "מעין עולם הבא" [ג' רפים במסכת שבת] צה - צז</p>	<p>ניתן להרשם לקבלת העלון במייל a0548496676@gmail.com בכל ענייני העלון ניתן לפנות ל- 0548496676</p>	<p>דרוש תיומת להדפסת העלון ניתן לתרום כ'נדרים פלוס בקופת 'עלי באר' הדפסת והפצת 500 עלונים ברכסים והאיזור - 80 ש"ח הנצחה 'אוסף גליונות' - 100 ש"ח מצווה רבה וחיובי הרבים להדפיס מומחיל ולהחלק בבתי כנסת.</p>
--	---	---	---